

Arrest

nr. 57 993 van 17 maart 2011
in de zaak RvV XI/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. PTASZYNSKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Kalmukse origine. U heeft uw officiële propiska in Elista (Kalmukkië). In de periode 1994 tot 2004 woonde u in Moskou, waar u werkte als vertaler en secretaresse. In 2004 keerde u terug naar Elista, waar u als assistente docent Engels aan de universiteit ging werken. Op 21 september 2004 werd een betoging van de oppositie tegen het bewind van de president brutaal ontbonden door de politie en de veiligheidsdiensten. Daarom besloot u eind 2004 contact op te nemen met de lokale oppositiekrant Sovetskaya Kalmykia. Deze krant mocht van de Kalmukse president niet op officiële wijze verkocht worden. Daarom bood u aan om de krant te verdelen. U nam bijvoorbeeld exemplaren mee naar de universiteit, waar u deze aan o.a. leerkrachten verkocht. Al in oktober 2004 kreeg u daardoor problemen met de politie. Een politieagent in burger

kwam naar uw huis, nam de kranten die u daar had liggen in beslag en sloeg u. Nog in oktober 2004 werd u door de politie naar het bureau gebracht, waar u ondervraagd werd. Ze namen de kranten, die u die dag bij had, van u af en lieten u ongeveer drie uur later terug gaan. Ook in juli of augustus 2005 werd u door de politie opgepakt en mee naar het bureau genomen. Ze dachten dat u opnieuw kranten zou bij hebben, maar dat was niet het geval. Na ongeveer zes uur en contact met uw baas, die uw verklaringen bevestigde, werd u vrijgelaten.

Ook in augustus 2007 kwam er een agent in uniform langs. Hij vroeg of u de krant nog steeds verdeelde, waarop u ruzie met hem begon te maken. Hij sloeg u echter met de steel van een dweil. Toen uw zus 10 of 15 minuten later bij u toe kwam, ging de agent weg. U werd daarop behandeld door traditionele genezers. In september 2007 keerde u terug naar Moskou, waar u tot juni 2010 op verschillende adressen woonde. U vond werk als vertaler en controleur van documenten en bleef ondertussen de krant verdelen onder de Kalmukkiërs in Moskou. U keerde slechts één keer terug naar Kalmukkië, om het overlijden van uw vader te gedenken.

Toen u op een dag in december 2007 terugkeerde naar uw appartement in Moskou, bleek dat er een agent was. Hij had uw kranten al gevonden. Hij was kwaad, en stampte en sloeg u. Hij was in uniform en u meende dat hij uit Kalmukkië afkomstig was. U meldde dit niet aan de politie in Moskou, omdat u dacht dat dit geen zin zou hebben. In november 2009 kwam er vermoedelijk Kalmukse politie naar uw kantoor om u te ondervragen. Ze wisten bovendien dat u vanuit Moskou contact onderhield met de hoofdredacteur van Sovetskaya Kalmykia. Omdat de security van het gebouw langs uw kantoor kwam, gingen de twee agenten weg. In februari 2010 kwam de Moskouse politie langs uw appartement om te controleren wie daar woonde. Ook in april 2010 kreeg u enkele keren het bezoek van de Moskouse politie, die kwam vragen of u hen had opgebeld. Er waren ook bezoeken van elektriciens en dergelijke, die u verdacht leken. Eerder, in maart 2010, was u overvallen toen u na uw werk was gaan winkelen. U werd vanachter op uw hoofd geslagen, waardoor u viel. Uw rugzak, waarin de kranten staken en uw paspoort, werd daarbij gestolen. U was in shock en kon niet direct opstaan. U was als gevolg daarvan uw stem kwijt en ging naar een Tibetaans medisch centrum voor behandeling. U bleef een week thuis, maar ging daarna terug werken. U sprak over deze incidenten met de hoofdredacteur, maar deze kon u in Moskou niet helpen. U zocht zelf geen andere vorm van bescherming of bijstand, maar besloot op advies van de arts uit het Tibetaans medisch centrum naar België te vluchten. U zocht begin mei 2010 contact met mensen die u zouden helpen om de Russische Federatie te verlaten. Met hun hulp kon u op 11 juni 2010 uit Moskou vertrekken. U werd door een chauffeur per auto naar Wit-Rusland gebracht. Daar hielden jullie gedurende enkele uren stil, waarop in een andere auto, met een andere chauffeur, moest overstappen. Deze vervoerde u tot België, waar u op 14 juni 2010 arriveerde.

Op 14 juni 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U legde daarbij uw vervallen internationaal paspoort voor, evenals uw diploma vertaler/tolk Engels van de Moscow Linguistic University, een certificaat van het Russian Language Center van de Moscow State University, uw diploma van de Kalmukse Staatsuniversiteit en uw diploma van de middelbare school. U toonde verder ook uw verzekeringsbewijs, uw inschrijvingsbewijs bij de belastingen en een medisch attest (opgesteld in België) in verband met uw zwangerschap. Tenslotte legde u ook een origineel exemplaar en kopies van de krant Sovetskaya Kalmykia voor, een brief van de hoofdredacteur van deze krant, informatie over de situatie in Kalmukkië, een brief van uw voormalige werkgever in Moskou en een medisch attest van een gezondheidscomplex te Moskou. In België vernam u dat u zwanger bent.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u afgelegde verklaringen en de elementen die aanwezig zijn in uw administratief dossier, dient te worden geoordeeld dat u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende elementen aangebracht die wijzen op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u uw land van herkomst, de Russische Federatie, verlaten heeft uit vrees verdere problemen te zullen kennen vanwege uw werk voor de Kalmukse oppositiekrant Sovetskaya Kalmykia. Sinds 2004 verdeelde u deze krant. Dit was officieel niet verboden, maar werd toch niet toegestaan door de Kalmukse president. Als gevolg daarvan werd u in de periode 2004 - 2007 enkele keren lastig gevallen door de Kalmukse politie. U ging daarna in Moskou wonen, waar u in december 2007 en november 2009 het bezoek kreeg van vermoedelijk Kalmukse politieagenten. Nadat u in maart 2010 op straat overvallen werd en u als gevolg daarvan ziek werd, besloot u Moskou en de Russische Federatie te verlaten.

Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk kan maken dat de incidenten die u aanhaalde in Moskou vanaf november 2009 te maken hebben met uw betrokkenheid bij Sovetskaya Kalmykia. Wat betreft de overval in maart 2010, waarbij u op uw hoofd geslagen werd, verklaart u dat de overvaller uw rugzak meenam waarin exemplaren van Sovetskaya Kalmykia en uw intern paspoort

zaten. U meent dat deze overval doelbewust was, vanwege uw betrokkenheid bij Sovjetskaya Kalmykia. Echter, geen van uw belagers maakte daarvan melding. Uw verklaring, dat het wel vanwege de krant moest zijn, omdat u in Moskou nooit eerder was overvallen, is dan ook niet afdoende (CGVS p. 16-17). Het attest, dat op 6 augustus 2010 werd opgesteld door het Gezondheidscomplex Tibet te Moskou, meldt dat u van 1 tot 7 april 2010 beroep heeft gedaan op dit centrum voor medische hulp. Verder wordt gemeld dat u een tijdelijk verlies van uw stem had, als gevolg van een shock, evenals hematomen rond de nek. Nergens in dit attest wordt echter gemeld waar u deze shock en verwondingen heeft opgelopen. Daarom is dit attest niet voldoende om de door u vermoede link tussen deze overval en uw betrokkenheid bij Sovjetskaya Kalmykia te ondersteunen.

Daarnaast verwijst u nog naar enkele bezoeken vanwege de Russische politie in 2010, die mee aan de basis lagen van uw vertrek uit Moskou. Deze bezoeken vonden plaats hetzij om te controleren wie er woonde, hetzij om na te gaan of er iets gebeurd was en of u hen had opgebeld (CGVS p. 15). Verder vermeldde u nog bezoeken van elektriciens aan uw gebouw, waarvan u meende dat zij geen gerief bij hadden om hun werk uit te voeren (CGVS p. 15). U meent dat deze bezoeken te maken hadden met uw politiek engagement. Opnieuw betreft het hier enkel vermoedens, die u niet aannemelijk kan maken. Er werd tijdens deze 'voorvallen' op geen enkele manier verwezen naar uw betrokkenheid bij de krant Sovjetskaya Kalmykia, noch werd u onder druk gezet of bedreigd.

Bijgevolg moet op deze basis worden geconcludeerd dat het niet aannemelijk is dat u sinds november 2009 in de Russische Federatie nog het slachtoffer bent geworden van enige vervolging omwille van uw politiek engagement. Wat betreft al deze problemen die u in Moskou hebt gekend moet ook opgemerkt worden dat u hebt nagelaten hiervoor enige bescherming vanwege de autoriteiten in te roepen.

Met betrekking tot die overval in maart 2010 en de nasleep daarvan, heeft u geen beroep gedaan op de Moskouse politie. U maakte geen melding van die overval, noch liet u een attest van verlies van uw intern paspoort opstellen (CGVS p. 5). Ook het bezoek van een vermoedelijk Kalmykse agent aan uw woning in Moskou in december 2007, waarbij u geslagen werd, meldde u niet aan de politie in Moskou (CGVS p. 14). U gaf daarbij aan dat de politie in Moskou enkel documenten controleert of zelfs helemaal niets doet omdat u uit Kalmukkië afkomstig bent. U baseert zich voor deze stelling echter slechts op één ervaring uit 2004. Toen u op een bus werd aangevallen, meldde u dit aan de politie. U kreeg echter te horen dat men niets voor u kon doen omdat er geen getuigen waren. U besloot op basis van dit ene voorval in 2004 dat het geen zin had om klachten in te dienen bij de Moskouse politie (CGVS p. 14). Dit is uiteraard niet afdoende om aannemelijk te maken dat de politie u ook anno 2010 niet zouden willen bijstaan of beschermen.

In het verlengde daarvan kan ook worden vastgesteld dat u in het geheel niets heeft ondernomen om bescherming te zoeken tegen de problemen die u in Moskou kende. U deed immers niet alleen geen beroep op de politie, maar zocht ook geen bijstand of bescherming bij andere instanties, zoals een advocaat of mensenrechtenorganisatie. U verklaarde daarbij dat het niet gebruikelijk was om een advocaat te raadplegen en dat een mensenrechtenorganisatie u niet zou kunnen helpen (CGVS p. 17). Gezien u geen van beide instanties heeft geraadpleegd, kan u niet aannemelijk maken dat zij u geen bijstand zouden kunnen bieden inzake de door u vermelde problemen. Bovendien blijken de hoofdredacteur en andere medewerkers van de krant wel beroep te doen op advocaten om zich te beschermen tegen de problemen die zij ondervinden. Verder verklaarde u zelf dat de hoofdredacteur van Sovjetskaya Kalmykia u hulp aanbood, indien u zou terugkeren naar Kalmukkië – hetgeen u weigerde (CGVS p. 18). Gezien deze vaststellingen kan u dan ook niet aannemelijk maken dat u in de Russische Federatie geen bescherming zou kunnen krijgen tegen uw problemen.

De door u voorgelegde documenten met betrekking tot de krant Sovjetskaya Kalmykia zijn niet afdoende om uw actuele vrees voor vervolging door de autoriteiten te ondersteunen. U legde een brief voor, die door de hoofdredacteur van Sovjetskaya Kalmykia werd opgesteld en waarin uw betrokkenheid bij deze krant wordt bevestigd. Maar niet alleen is deze brief niet gedateerd. Er wordt ook nergens melding gemaakt van de precieze problemen die u gekend heeft. Er worden geen precieze datums of concrete incidenten vermeld, hetgeen toch merkwaardig is, aangezien u verklaarde dat uw hoofdredacteur van al uw problemen op de hoogte was (CGVS p. 18). De door u voorgelegde kopies en het originele exemplaar van de krant, waarin u zelf passages had aangeduid, verwijzen naar de algemene situatie in Kalmukkië. Ook de moorden op de voormalige hoofdredactrice Larisa Yudina in 1998 en op Raisa Uboeshieva en haar schoonzoon in 2004 worden in deze passages besproken. In de eerste plaats moet echter worden opgemerkt dat u nergens in deze informatie wordt vermeld. Daarnaast zij de vermelde incidenten, met name de twee moorden die u zelf sterk beklemtoonde, hoe betreurenswaardig ook, niet afdoende om uw stelling als zou u anno 2010 hetzelfde lot kunnen volgen, te bewijzen. Ook de informatie die uw advocaat voorlegde, heeft betrekking op de algemene situatie in de republiek Kalmukkië, zonder te verwijzen naar uw persoon en uw problemen. Dit geldt eveneens

voor het artikel betreffende het gebrek aan persvrijheid in de Russische Federatie, dat overigens uit 2000 dateert en bijgevolg bezwaarlijk als actueel kan worden bestempeld.

Verder is het ook merkwaardig dat u geen enkel geldig identiteitsdocument voorlegde in het kader van uw asielaanvraag. U toonde immers uw sovjet internationaal paspoort, dat al sinds augustus 2003 vervallen is. U vroeg daarna geen nieuw internationaal paspoort aan (CGVS p. 4-5). Uw intern paspoort werd in maart 2010 gestolen, toen u in Moskou beroofd werd van uw tas. Een nieuw intern paspoort aanvragen kon alleen in Kalmukkië, dacht u, maar u vernam van uw zus dat het vanwege veranderingen in het paspoortenbureau lang zou duren vooraleer u een nieuw paspoort zou krijgen (CGVS p. 5). U ondernam dan ook geen enkele stap om een nieuw identiteitsdocument te bekomen. U keerde niet terug naar Kalmukkië, noch informeerde u zich hierover in Moskou bij de paspoortenafdeling. U ging ook niet naar de Moskouse politie om die overval te melden, noch om het verlies van uw intern paspoort aan te geven. U informeerde zich ook niet over de mogelijkheid om een tijdelijk identiteitsdocument te bekomen (CGVS p. 5). Dit is toch wel merkwaardig, gezien u tussen de overval in maart 2010 en uw vertrek naar België in juni 2010 toch ruimschoots de tijd had om zich hier grondig over te informeren. Uw verklaring, dat u in deze periode ziek was (CGVS p. 16-17), is niet afdoende om te weerleggen waarom u niets heeft ondernomen om een (zij het tijdelijk) identiteitsdocument te bekomen. Immers, niet alleen in het kader van uw asielprocedure, maar ook om in uw eigen land van herkomst om uw identiteit aan te kunnen tonen, zijn originele identiteitsdocumenten van essentieel belang.

Deze vaststelling is zwaarwichtig, en dit des te meer, gezien ook uw verklaringen over de door u afgelegde reis van Moskou tot België en de daarbij gebruikte reisdocumenten zeer vaag en zelfs onaannemelijk zijn. U verklaarde dat u op 11 juni 2010 van Moskou per wagen naar Wit-Rusland werd gevoerd. Daar moest u in een andere auto, met een andere chauffeur, overstappen, die u naar België voerde. U wist niet via welke landen er gereden werd, vanaf Wit-Rusland. U ondervond onderweg geen problemen en werd niet persoonlijk gecontroleerd. U verklaarde dat u ziek was en dat men u had gezegd geen vragen te stellen en dat u daarom niet veel kon vertellen over de reisweg en de controles onderweg (CGVS p. 7-8). U vermoedt dat er wel valse documenten voorzien waren, maar was hier niet zeker van (CGVS p. 6). Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande. Uw verklaring, als zou u niets gemerkt hebben van enige controle onderweg evenals dat u niet wist met welke documenten u precies reisde, zijn bijgevolg niet geloofwaardig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België niet bekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u reisdocumenten, die u bij uw ware reis naar België gebruikt zou hebben, achter houdt. Hier moet des te zwaarder aan worden getild, gezien het eerder vastgestelde gebrek aan geldige identiteitsdocumenten.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient er te worden vastgesteld dat er in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Wat betreft de overige door u voorgelegde documenten, met name uw vervallen internationaal paspoort, het diploma vertaler/tolk Engels van de Moscow Linguistic University, het certificaat van het Russian Language Center van de Moscow State University, het diploma van de Kalmukse Staatsuniversiteit en uw diploma van de middelbare school; deze documenten bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist. Eenzelfde conclusie betreft ook het door u voorgelegde verzekeringsbewijs en uw inschrijvingsbewijs bij de belastingen. Het attest van Capital Partners bevestigt dat u van 19 september 2007 tot 4 juni 2010 voor hen werkte, maar heeft geen betrekking op de door u vermelde asielmotieven. Daarom kunnen deze documenten bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens roept zij de schending in van de materiële

motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet en beroept zij zich op de schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel steunt verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wederom op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoekster worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. Verzoekster werpt op dat haar rechten in het gedrang zijn gekomen vermits het verhoor bij verwerende partij zonder tolk plaatsvond en dit ondanks haar uitdrukkelijke verzoek daartoe (bijlage 15 aan het verzoekschrift). Verzoekster zelf spreekt vlot Engels, maar zou de indruk hebben gehad dat de interviewer haar niet altijd even goed verstond doordat deze laatste het Engels niet voldoende machtig zou zijn. Omgekeerd begreep ook verzoekster de interviewer niet altijd. Verzoekster is bijgevolg van mening dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden, nu verwerende partij minstens de indruk wekte het asielrelaas niet volledig te begrijpen.

Verzoekster verklaarde zich bij de aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal akkoord met de mededeling door de interviewer dat er geen tolk aanwezig was daar zij als voertaal het Engels heeft gekozen, maar dat indien er problemen zouden zijn, bijvoorbeeld indien een vraag of woord niet goed begrepen zou zijn, of iets anders, zij dit onmiddellijk diende te melden (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 28/07/2010, p. 1). Verzoekster, noch haar aanwezige raadsman – die het nochtans noodzakelijk achtte om op het einde van het verhoor een hele reeks toevoegingen te doen – maakten tijdens het verdere verloop van het verhoor enig gewag van vertaalproblemen. In het verzoekschrift wordt evenmin geconcretiseerd in welk opzicht verzoekster verkeerd begrepen zou zijn. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het verhoor bij verwerende partij op een foutieve manier zou zijn geïnterpreteerd of neergeschreven.

2.2.3. De initiële problemen van verzoekster situeren zich in Kalmukkië, waar zij exemplaren van de oppositiekrant *Sovjetskaya Kalmykia* clandestien verdeelde. Naar aanleiding van deze verspreiding zou zij meermaals door de Kalmukse autoriteiten zijn lastig gevallen.

Daargelaten de vraag of dit voorgehouden asielrelaas al dan niet geloofwaardig is, stelt de Raad vast dat verzoekster zelf aangeeft – in het geval dat dit relaas als geloofwaardig mag worden aangenomen – binnen de Russische Federatie, meer bepaald in Moskou, over een vestigingsalternatief te beschikken. Verzoekster kon immers gedurende een periode van dertien jaar – van 1994 tot 2004 en opnieuw van september 2007 tot juni 2010 – zonder enig probleem verblijf houden in Moskou. Hieromtrent verklaarde verzoekster het volgende (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 28/07/2010, p. 3):

“Had u dan geen registratie in Moskou? Neen.

Bezorgde u dat geen problemen, dat u daar niet officieel was ingeschreven? Neen. Voor een Russisch staatsburger is dat niet verplicht, je kan een job vinden zonder registratie. Een job en een medische verzekering is het belangrijkste, het is niet zo belangrijk om een registratie te hebben. Vroeger was dat wel verplicht, tot 2003 of zoiets.”

Verzoekster betoogt evenwel dat haar banden met de Kalmukse oppositiekrant ook problemen opleverden in Moskou zelf. Zo bezocht de Moskouse politie in februari 2010 het appartement waar verzoekster woonde om te controleren of zij er wel degelijk verblijf hield. In april 2010 kreeg zij opnieuw verscheidene keren de plaatselijke politie over de vloer om te vragen of zij de politie gebeld had en of er soms iets gebeurd was. Daarnaast verklaarde verzoekster dat er ook mensen kwamen *“die bijvoorbeeld zeiden dat ze voor de elektriciteit kwamen, maar die hadden geen grief daarvoor bij. Dat gebeurde altijd 's ochtends, voor ik naar kantoor ging”* (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 28/07/2010, p. 15).

De Raad merkt op dat uit deze voorvallen nergens blijkt dat verzoekster problemen ondervond met de Moskouse autoriteiten. Integendeel, het eerste bezoek van de Moskouse politie kan juist beschouwd

worden als een correcte politionele controle naar de inwoners van de wijk en meer in het bijzonder van het appartementsgebouw waar verzoekster woonde. Ook de latere bezoeken van de politie en de aanwezigheid van werkmannen kunnen perfect kaderen binnen de normale gang van zaken in een appartementsgebouw waar meerdere gezinnen zijn gehuisvest en wijzen er geenszins op dat verzoekster werd gevisieerd of lastiggevallen.

Voorts verklaarde verzoekster dat zij sinds haar terugkeer naar Moskou meermaals door de Kalmukse autoriteiten werd lastig gevallen. Zo werd zij in december 2007 in haar eigen woning geslagen en geschopt door een geüniformeerd agent uit Kalmukkië die duidelijk niet behoorde tot de Moskouse politie, met ernstige fysieke verwondingen tot gevolg. Vermits de Moskouse politie enkel documenten zou controleren of zelfs helemaal niets zou doen gelet op het feit dat verzoekster uit Kalmukkië afkomstig is, besloot zij hiervan geen aangifte te doen (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 28/07/2010, p. 14). Deze stelling baseerde verzoekster op een voorval uit 2004, toen zij in een bus werd aangevallen en de politie niets ondernam vermits er geen getuigen waren en er geen bewijs voorhanden was. Aan het verzoekschrift worden internetartikelen toegevoegd die een algemene situatieschets geven van het in Moskou aanwezige racisme en de discriminatie jegens niet autochtone Russen (bijlage 14 aan het verzoekschrift).

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed of zal kunnen doen op de nationale autoriteiten.

Betreffende de bijlage over de algemene situatie betreffende de latent aanwezige houding van discriminatie en racisme in Moskou merkt de Raad op dat de verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster zich onmogelijk kon beroepen op de bescherming van de Moskouse autoriteiten. Verzoekster dient *in concreto* aan te tonen dat zij het slachtoffer werd van een dergelijke houding waardoor het haar volstrekt onmogelijk was zich tot voormelde autoriteiten te richten. De Raad kan in redelijkheid niet aannemen dat één eerdere ervaring met de Moskouse politie – waarbij verzoekster niet werd gediscrimineerd en evenmin op racistische wijze werd behandeld, maar enkel werd meegedeeld dat bij gebrek aan bewijs geen verdere stappen konden worden ondernomen – verzoekster ruim drie jaar later zou verhinderen om aangifte te doen van een ernstige mishandeling die leidde tot blijvende kwetsuren. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat zij na dit incident geen beroep kon doen op de lokale autoriteiten.

Waar verzoekster voorhoudt dat zij ook op haar werk door twee politieagenten, waarvan zij zelf beweert dat ze tot de Kalmukse politie behoorden, werd ondervraagd (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 28/07/2010, p. 15) stelt de Raad vast dat uit het feit dat deze agenten meteen verdwenen bij het verschijnen van de security van het gebouw ontegensprekelijk blijkt dat deze agenten – die geen uniform droegen – geen deel uitmaakten van de officiële Moskouse politionele autoriteiten. Verzoekster kon zich derhalve tot de Moskouse politie wenden om dit verdachte voorval aan te geven, hetgeen zij opnieuw naliet te doen.

Hetzelfde kan worden opgemerkt met betrekking tot de diefstal op straat, waarbij verzoekster beroofd werd van haar rugzak met daarin haar intern paspoort en exemplaren van de Sovjetskaya Kalmykia. Verzoekster belandde hierdoor in shock en ondervond de daaropvolgende weken problemen aan haar stembanden. Vermits haar rugzak omwille van haar politieke activiteiten gestolen zou zijn, deed verzoekster van dit voorval evenmin aangifte bij de politie. In het verzoekschrift poneert verzoekster dat zij er zeker van kon zijn dat de Kalmukse autoriteiten haar in Moskou hadden teruggevonden dankzij een vruchtbare samenwerking met de politie in Moskou (verzoekschrift, p. 9).

De Raad merkt echter op dat het argument als zouden de Kalmukse en Moskouse autoriteiten samenspannen een blote bewering betreft die door verzoekster op generlei wijze met enige objectieve informatie wordt onderbouwd. Verzoekster haalt verder geen gegronde redenen aan om te verklaren waarom zij deze diefstal, die zoveel indruk naliet dat zij als rechtstreekse vluchtaanleiding wordt aangeduid (administratief dossier, stuk 8, onderdeel 3, vraag 5, p. 2), niet bij de lokale autoriteiten rapporteerde.

Uit wat vooraf gaat blijkt dat verzoekster over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt in Moskou, alwaar zij telkens bewust heeft verzaakt bescherming te zoeken bij de lokale politionele autoriteiten. Derhalve kan verzoekster de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt zoals voorzien bij van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Moskou of Kalmukkië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.4. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, zij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en waar zij werd bijgestaan door haar advocaat. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.5. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT